

Den stora försoningsdagen

Under det mosaiska systemet renades helgedomen på den stora försoningsdagen, den tionde dagen i det judiska årets sjunde månad. (3 Mos. 16: 29-34.) Efter det att översteprästen hade utfört försoning för hela Israel och avlägsnat deras synder från helgedomen, kom han ut ifrån det allraheligaste och välsignade folket. Så trodde de att Kristus, vår store överstepräst, skulle uppenbaras för att rena jorden genom att utplåna synd och syndare och för att välsigna sitt väntande folk med odödlighet. Den tionde dagen i den sjunde månaden, den stora försoningsdagen, tiden då helgedomen skulle renas, inträffade 1844 den 22 oktober. Den dagen betraktades som tidpunkten för Herrens återkomst. Detta stämde överens med de bevis man hade för att de 2.300 dagarna slutade på hösten. Och den slutsats de kom fram till tycktes vara oemotsäglig.

I liknelsen i Matt. 25 kap. talas det om en väntetid under vilken alla jungfrurna sov. Därefter kom brudgummen. Detta stämde överens med de omtalade bevisen från profetiorna och avbilderna. De hade en stark, överbevisande kraft och "midnattsropet" förkunnades av många tusen troende.

Som en flodvåg svepte denna rörelse över landet. Den gick från stad till stad, från samhälle till samhälle. Den nådde de mest avlägset liggande platserna i landet, ända till dess att Guds väntande folk hade blivit klarvakna. Fanatismen försvann för detta budskap som nattfrosten försvinner för den uppgående solen. De troende såg att deras tvivel och förvirring försvann. Hopp och mod upplivade deras sinnen. Detta verk var fritt från de ytterligheter som alltid uppstår när mänsklig entusiasm inte styrs av inflytande från Guds ord och Ande. Det var av samma karaktär som det som utfördes när det gamla Israel i ödmjukhet vände sig till Herren, efter det att de hade tillrättavisats av hans tjänare. Det hade alla de kännetecken som särpräglade Guds verk under alla tider. Det fanns inte mycket av extatisk glädje utan snarare en djup hjärterannsakan, bekännelse av synd och ett övergivande av världen. De hade en intensiv känsla av att de måste bereda sig för att möta Herren. De var uthålliga i bönen och helgade sig utan förbehåll åt Gud.

(Den Stora Striden s. 385)